

При всичко, че турското правителство прикриваше от външния свят извършените звѣрства и цариградските вѣстници „Денъ“, „Курие-д'-Орианъ“, които се осмѣлиха да пишатъ нѣщо по звѣрствата, веднага бидоха уничтожени, а „Неологосъ“ и „Траки“ спрѣни, и официално се забрани издаването на новъ вѣстникъ въ Турция, обаче, европейските вѣстници почнаха да обнародватъ такива възмутителни статии, които твърдѣ голѣмъ шумъ произведоха между всичките народи въ Европа. Въ едни отъ тѣхъ се казваше, че турците избили до 4000 д. българи; въ други до 7000, въ трети до 15,000, а нѣкои ги въскачиха на 100,000 д., а пакъ туркофилските и турските органи пишеха, че между българи и турци станало спрѣкване, та отъ двѣтъ страни имало убити по нѣколко души или българетѣ нападнали на мирните жители турци и мнозина избили.

За да се установи истината, презъ м. Юлий биде изпратена една консулека комисия състояща отъ князь Цертелевъ като руски представителъ, Валтеръ Беарингъ английски комисаръ и Евгений Скайлеръ делегатъ отъ американското посолство въ Цариградъ. Тѣзи комисия обиколи селата въ които бѣше станало кланѣто и намѣри до 12,000 д. убити и заклани, отъ които 163 д. турци.

Когато се казало на Елиота и Биконвилда, че тѣзи цифра е установена отъ комисията и по никой начинъ не може да се опровергава, първия отъ тѣхъ отговорилъ: „не 12,000 души нѣ и 15,000 да бждатъ, английското правителство ще поддържа турската политика, която небява да се измѣни“, а втория казалъ: „каквото и да е станало и да става, Англия трѣбва да гледа само своите интереси“.

Русия ако и да бѣше се завзела усърдно съ този въпросъ, нѣ като посрещаше спѣшки отъ онѣзи именно отъ които очакваше съдѣйствие, а бѣсилките въ България не се откачаха, убийствата не се прекратяваха, тъмниците не се изпразнуваха, обезчестяванията продължаваха, грабежите никакъ не се ограничаваха, и за улучшение положението на страдащия български народъ никакви мѣрки не се взимаха, гражданите отъ София, Пловдивъ, Т. Пазарджикъ, Карлово, Сливенъ, Ст. Загора и отъ други нѣкои градове, почнаха да молятъ Негово Блаженство екзарха, да испрати представители въ Европа, гдѣто усгн да изложатъ страданията на народа и да просятъ